

Și uite că, a doua zi dimineată, când regina dădu să se scoale, începu să se vaite:

— Vai, vai, cum mă mai doare capul! Cum mă mai doare capul!

După care leșină.

Prințesa Alicia, care din întâmplare se ivise în ușă pentru a întreba ce să servească la gustarea de dimineată, se înspăimântă când o văzu pe regeasca sa mamă în asemenea stare și sună din clopoțel chemându-l pe Peggy, căci așa se numea șambelanul lor. Dar aducându-și aminte unde se găsea sticluța cu săruri, se urcă pe un scaun și o luă; după aceea se urcă pe un alt scaun de lângă pat și ținu sticluța cu săruri la nasul reginei; apoi se dădu jos și aduse puțină apă; după care sări din nou pe scaun și umezi fruntea reginei; și, pe scurt, când șambelanul își făcu intrarea, buna regină tocmai îi spunea micuței prințese:

— Ce înțeleaptă ești! Eu însămi nu m-aș fi putut descurca mai bine!

Dar nu aceasta a fost partea cea mai supărătoare din boala reginei. O, nu! A bolit greu și vreme îndelungată. Prințesa Alicia îi supraveghea pe cei șaptesprezece prinți și prințese ca să nu facă gălăgie, îl îmbrăca și-l dezbrăca, și-l legăna pe mezin, fierbea ceaiul în ceainic, încălzea supă, scotea cenușa din vatră, o îngrijea pe regină și-i dădea doctoria, făcea tot

ce putea, și era ocupată, ocupată, ocupată, pe cât de ocupată putea ea să fie; căci la palat nu erau mulți slujitori, și aceasta din trei motive: întâi pentru că regele era cam sărăntoc, al doilea pentru că nu părea să mai existe vreo posibilitate de a fi ridicat în grad și al treilea pentru că ziua lefii părea la fel de îndepărtată și de micuță ca o stea de pe cer.

Dar, în dimineața când leșinase regina, unde se găsea osul de pește fermecat? Păi, unde dacă nu în buzunarul prințesei Alicia! Fusese gata să-l scoată pentru a o readuce pe regină în simțiri, când se răzgândise, îl pusese la loc și pornise să caute sticluța cu săruri.

În dimineața aceea, după ce regina își recăpătă cunoștința și ațipi un pic, prințesa Alicia se repezi sus pe scări ca să destăinuiască o taină cu totul deosebită unei prietene în care avea o încredere cu totul deosebită; prietena era o ducesă. Lumea bănuia că ar fi fost o păpușă; dar era într-adevăr

ducesă, cu toate că nimeni nu știa acest lucru în afară de prințesa Alicia.

Această taină cu totul deosebită era legată de osul de pește fermecat, a cărui poveste ducesa o cunoștea foarte bine, pentru că prințesa nu-i ascundea nimic, nimic. Prințesa îngenunche la marginea pătucului pe care se odihnea ducesa, complet îmbrăcată și cu ochii larg deschiși, și-i șopti taina la ureche. Ducea zâmbea și dădu din cap. Lumea ar fi putut bănuși că niciodată nu zâmbea și nu dădea din cap; dar ducesa făcea adeseori aceste lucruri, cu toate că nimeni nu le vedea în afară de prințesă.

După aceea, prințesa Alicia se grăbi să coboare iar, ca să stea de veghe la căpătâiul reginei. Adeseori stătea singură de veghe în camera reginei; dar serile, în tot timpul cât a durat boala, a vegheat împreună cu regele. Și seară de seară, regele se uita la ea cu o privire supărată, întrebându-se de ce oare nu folosește osul de pește fermecat.

Ori de câte ori observa acest lucru, Alicia se repezea până sus și-i șoptea din nou ducesei taina la ureche, adăugând:

— Oamenii vârstnici își închipuie că în ceea ce facem noi, copiii, nu există niciodată o judecată sau un înțeleș.

Iar ducesa, cu toate că era cea mai distinsă dintre toate ducesele care au existat vreodată, îi făcea cu ochiul.

— Alicia, i se adresă regele într-o seară, când fata îi ură noapte bună.

— Da, tăticle.

— Ce s-a întâmplat cu osul de pește fermecat?

— E în buzunarul meu, tăticle.

— Credeam că l-ai pierdut.

— O, nu, tăticle!

— Sau că ai uitat de el.

— Nu, nici gând, tăticle!

Într-o altă zi, micul și arțăgosul câine mops din vecini se năpusti la unul dintre prințșori, care se întorsese de la școală și tocmai urca scările, și-l sperie atât de rău, încât băiatul își pierdu capul: intră cu mâna într-un geam și sângeră, și sângeră, și sângeră. Când ceilalți șaptesprezece prinți și prințese îl

văzură sângerând, sângerând și sângerând, se speriară și ei, și-și pierdură capul, și începură să răcnească toți odată până când cele șaptesprezece fețișoare li se învinețiră. Dar prințesa Alicia își puse pe rând palma peste cele șaptesprezece guri și-i sfătui să se potolească pentru a nu o tulbura pe regina bolnavă. Apoi vârî mâna prințului rănit într-un vas cu

apă rece și proaspătă, în timp ce prinții ceilalți priveau cu de două ori șaptesprezece fac treizeci și patru – scrii patru și ții trei – ochi; apoi Alicia cercetă mâna prințului să vadă dacă n-au rămas așchii de sticlă, dar din fericire nu rămăsese niciuna. După aceea se adresează către doi prinți cu piciorușe durdulii, care, deși micuți, erau foarte voinici:

— Aduceți-mi regescul sac cu petice: trebuie să croiesc și să cos, și să tai, și să mă descurc.

Așadar, cei doi prințișori târâră după ei regescul sac cu petice și-l traseră până acolo; iar prințesa Alicia se așeză pe podea, cu o pereche de foarfeci mari și un ac cu ață și croi, și cusu, și tăie, și se descurcă, până făcu un bandaj, îl legă și bandajul se potrivește de minune; și când isprăvi toată treaba, îl văzu pe rege, tatăl ei, uitându-se din ușă.

— Alicia!

— Da, tăticele.

— Ce-ai făcut acolo?

